

Isten és nép

Időpont: 1966. január 18. Imaheti igehirdetés

Helyszín: Győr - Nádorváros

Alapigék: 2Mózes 19,3-8

1Pt 2,9-12

Énekek: 287; 772.

Mózes pedig felméne az Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván: Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára az Izráel fiainak.

Ti láttátok, amit Égyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket.

Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld.

És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak.

Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr.

És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megteesszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét. (2Móz 19,3-8)

Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;

Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.

Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek;

Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. (1Pt 2,9-12)

Ima:

Urunk Jézus Krisztusunk! Könyörgünk Neked, töltsd meg szívünket örömmel valahányszor Hozzád jöhetünk. Szabadíts meg Urunk attól, hogy mi kötelességet teljesítsünk akkor, mikor Téged keresünk. Add, hogy szívünk indulata késztesse erre és mi jól érezzük mindig magunkat ott, ahol Veled lehetünk. Úgy érezzük, mint azok a tanítványok, akik azt mondták a megdicsőülés hegyén: „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.” (Mt 17,4). Kérünk tedd boldoggá szívünket azért, hogy Te egyáltalában szólsz hozzánk. Hadd tudjuk örömmel fogadni, de hálaadással is kemény beszédedet s tudjuk megalázni magunkat a Te Igéd igazsága előtt.

Köszönjük, hogy nemcsak Te szólsz hozzánk, mi is szólhatunk Hozzád. Imádságot meghallgató Istennek tapasztaltunk eddig, hadd tapasztaljunk ezután is annak s kérünk: „*Szólj, mert hallja a te szolgád!*” (1Sám 3,10). Szólok Uram és Te hallod az én szavamat!

Ámen.

I. Isten és a nép.

Két szentírási Ige áll elénk ez estén. E felolvasott két Ige ezt a címet viseli: Isten és a nép. Isten s mi közöttünk való viszony nemcsak a teremő és teremtmény között való viszony. Nekünk közelebbi kapcsolatunk van egymással: Isten, a mi Istenünk, mi az ő népe vagyunk. Lássunk ebből a kérdésből annyit, amennyit a mai két Ige megmutat.

1. Istenünk gondviselő Isten!

Isten önmagáról azt mondja, *Ő gondviselő Isten. „Ti láttátok, amit Égyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket.”* Ezt Isten mondja önmagáról, hozzánk való viszonyáról és benne mondja meg: *Úgy hordozlak titeket, úgy cselekszem veletek, mint ahogy hordozza a sas szárnyain fiókait.* Ha semmi másra nem gondolunk csak arra, hogy Isten nemcsak megteremtett, hordozott is bennünket, ez már maga is evangélium. De hogyan hordoz? Nem a kezén hordoz, *Ő sasszárnyakon hordoz minket.* Ez a gondviselés nagyobbik része. A gondviselésnek kisebbik része az, amit az alatt értünk, hogy Isten magára veszi gondjainkat és terhünket, életutunkat úgy vezeti és irányítja, hogy minden sikerüljön és ne történjék velünk semmi baj. Azt szokták mondani: Istennek van úgynevezett pozitív és negatív gondviselése. Pozitív gondviselése az, ha valami történik, a negatív az, ha valami nem történik velünk. Minél mélyebbre megy az ember ebben a gondolatban, minél jobban rendezi a maga tapasztalatait, annál inkább rájön arra, hogy a negatív gondviselése a nagyobb és nem a pozitív. Nem azt jelenti ez: Istennek nincs pozitív gondviselése, mégis sokkal több gondviselése van abban, amit nem enged megtörténni velünk, mint abban, amit *Ő* jónak lát velünk megtapasztaltatni. Mikor Isten a maga gondviselő szeretetéről azt mondja, sasszárnyakon hordozlak titeket, ez tehát gondviselésének nagyobbik része. Isten gondviselésének több gondot jelent, hogy valami ne történjék velünk, mint az, hogy valami történjék velünk.

Képet használ ennek megértésére. A kép a sasmadár gondviselésének képe. A sas madárról azt mondják, úgy tanítja fiókait repülni, hogy a fészekből kilökdösi őket, azután alájuk kerül, a fiókák szinte ráesnek az anyamadar szárnyára s felmegy velük a magasba s így tanítja meg őket repülni. Mikor ezt a képet Isten az *Ő* gondviseléséről mondja, akkor azt akarja mondani, *Ő* felemel minket a világ eseményeinek történésén, felvisz olyan magasba, ahol nem ér utol a vihar veszedelmével, nem ér fel hozzánk semmi veszedelem. A sas fiókáknak sejtelmük sincs arról, mitől szabadultak meg, mikor a magasba vitte őket édesanyjuk. Nekünk hányszor még sejtelmünk sincs arról, hogy mitől szabadít meg napról napra, sőt pillanatról pillanatra Isten gondviselő kegyelme. Ha az ember egyszer megpróbálná, hogy ne hagyjon semmit megköszönetlenül Istennek, hanem gondviselő szeretetének minden megnyilatkozását hálásan megköszönné, akkor se jutnánk végére az *Ő* emberek által látható gondviselő szeretete megnyilvánulásának. De ha egyszer elkezdenénk gondolkodni azon, mi Isten gondviselése abban, hogy valami nem történt meg velem, akkor éreznénk meg igazán, hogy soha, ha ezer nyelvem volna sem lenne elég zengeni az ő dicséretét.

Hadd kérdezze meg tőlünk ez az Ige mindjárt azt: vajon megszoktuk-e köszönni Istennek nemcsak azt, ami történik velünk, de azt is, ami nem történik velünk?...

2. Istenünk kegyelmes Isten!

Isten gondviselő szeretetéről azonban többet is mond ez az Ige, mikor Isten azt mondja önmagáról, hogy nemcsak hordoztalak titeket sasszárnyakon, hanem *„magamhoz bocsátottalak titeket.”* /4.b vers./ Hát miért kell Istennek magához bocsátani bennünket? Először is azért, mert mi elszakadtunk tőle és a bűnbeesés következtében bezárult az Édenkert kapuja. Ezt a kaput

csak belülről lehet kinyitani s Jézus Krisztus az ajtó, akin keresztül az Atya bűnbocsánattal magához bocsát bennünket. Tudom, amit ez Igével kapcsolatban elmondottam újtestamentumi szempontból nézi ezt az Igét, de nekünk szabad így nézni, mert megvan írva: „*A teljes írás Istentől ihletett...*” (2Tim 3,16). Drága evangélium az, hogy magához bocsát bennünket és ennek az ára Jézus Krisztus büntörő vére. Tehát nemcsak gondviselő, kegyelmes is az Isten.

3. Istenünk szóló Isten!

Mikor Isten azokról a drága ajándékokról szól, melyekkel Ő az embert megajándékozta, akkor nem elégszik meg azzal, hogy gondviselő szeretetére hívja fel figyelmünket és kegyelmére utal. Milyen nagy dolog, hogy nekünk szóló Istenünk van és nem néma bálványunk! Csak az tudja azt, hogy milyen nagy kegyelem ez, akinek néma Istene van. Ne gondoljuk, hogy csak a pogányoknak van néma Istenük. A pogányok Istene fából, kőből, márványból faragott szobrok, ezeknek elmondhatom könyörgésem, bűnvallomásom, hálaáldozatomat bemutathatom, de ő sem nem látja, sem nem hallja, sem nem érti. Nem reagál rá.

Itt Isten szól. Isten néha embereken keresztül szól hozzám, de itt Mózesnek miképpen mondtatta el azt, amit ebben az Igében olvashatunk, arra vonatkozólag ez a szakasz nem ad semmi felvilágosítást. Magunk tapasztalatából tudhatjuk azt, hogy Istennek van közvetlen beszéde az emberrel és az ő gyermeke megérti közvetlen beszédét is. De van úgy is, hogy embereken keresztül szól. Ha most erre az Igére gondolunk, amit az 5. versben mond az Isten, „*Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld.*”

Elmondjuk-e mi igazán, továbbadjuk-e azt az üzenetet, melyet Isten azért mond nekünk, mert a másoknak akarja általunk elmondani?...

4. Istenünk papjainak birodalma vagyunk.

Ez az Ige Istenről nemcsak az eddigieket mondja el, elmondja azt is, hogy a mi Istenünk papjainak birodalma vagyunk. Megint az ótestamentumi gondolatnál kell maradnunk. A pap az ótestamentumban elsősorban közvetítő Isten és ember között. Híd, akin keresztül Isten jön az emberhez s az ember mehet Istenhez. Tudjuk, az Újtestamentum ezt a kérdést a másik oldalról is megvilágítja, mikor beszél a hívők egyetemes papságáról. Ez azt jelenti, Istentől kapott Igét el kell mondanunk egymásnak! Ezek azok az Igék - mondja Isten -, melyeket el kell mondanod - mondja Mózesnek -, Izrael fiainak. Mózes tovább is adja a nép véneinek, azok a népnek, a nép pedig vállalja azt. Így olvassuk ezt a 8. versben: „*És az egész nép egy akarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megtesszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét.* Ez a válasza Isten népének Isten üzenetére.

Elmerjük-e mi mondani ezt a magunk üzenete és válaszáképpen?... Elmerjük-e mondani, hogy mi megtesszük azt, amelyet az Úr rendelt, azt, hogy mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt?... Én nem merem elmondani! Nem tudom, hogy ha te úgy gondolsz, hogy ezt elmered mondani, akkor nem becsülöd-e túl önmagadat, meg keresztyéniségedet?...

II. Isten és a nép

1. Megtartásra való nép!

Ha most ebben a gondolatkörben olvassuk tovább az újtestamentumi Igét, akkor azt látjuk, hogy míg az ótestamentumban Isten inkább arról beszél, hogy Ő kicsoda nekünk, az

újtestamentumi Igében inkább arról szól, hogy mi kik vagyunk az Ő számára. Természetes dolog, mindkettőben mindkettőről szó van. Hogy világosabban lássunk, szabad ilyen különbséget tennünk: Az ótestamentumi Ige arról szól, Isten kicsoda és mi akar lenni számunkra, az újtestamentumi pedig arról szól, hogy a nép mi szeretne, mi akar lenni az Ő ura számára. 1Péter 2,9-ben ezt olvassuk: „*Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok...*”. Csak egyetlen példát hozok fel ennek az igazságnak megvilágítására. Ismerjük az ótestamentumból Sodoma és Gomora történetét. Erről a két városról az Úr azt mondja az Ő emberének, ha talál benne annyi igazat, amennyit Ő vár a néptől, akkor Sodoma és Gomora nem fog elpusztulni. Ez a történet világosan mutatja: Sodoma és Gomorában az igaznak elismert nép, a megtartásra való nép, nem volt elég. Sodoma és Gomora nem azért pusztul el elsősorban, mert olyan gonosz, mint amilyen volt, hanem azért, mert nem találtatott benne 10 igaz. Ha találtatott volna benne 10 igaz, akkor megtartatott volna Sodoma és Gomora. Az a tény, hogy Isten gyermeke ebben az istentelennek mondott világban, Istennel számoló életet él, az tehát nemcsak az egyéni életét dönti el, de eldönti családjának, városának, népének életét is, mert az igazakért könyörül Isten a nem igazakon.

Megtartásra való nép vagy-e te testvérem?... Vagy hozzá tartozol-e azokhoz, akik Isten haragját hívják ki maguk ellen?...

2. Missziói nép vagyunk!

Ez az Ige azt is elmondja, hogy missziói nép kell, hogy legyünk. „...*hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket*” /9.b vers/. Hogy hirdessük Isten hatalmas dolgait az nem azt jelenti, hogy minden ember alkalmas arra, hogy Isten Igéjét magyarázza. Lehet, éppen azért is van olyan sok félremagyarázás Isten Igéjével kapcsolatban, mert avatatlan kezek Szentlélek nélkül nyúlnak hozzá Isten Igéjéhez. Itt arról van szó, ami az egyetemes papság gondolatához tartozik, amit mindenki megtehet. Nem arról van tehát szó, hogy Istenről, önmagáról, vele léteről, gondviseléséről, vagy a váltság titkairól tudjunk bölcs, okos dolgokat mondani ennek a világnak, azt azonban mindenki el tudja mondani, hogy Isten mit cselekedett vele. Lehet, hogy a másoknak nem jelent semmit az elvont teológiai fejtegetés, de az igen, ha valaki bizonyágtételét adja arról, hogyan tapasztalta meg Isten hatalmas erejét, hogyan hívta ki Isten a sötétségből az ő csodálatos világosságába. Mert ahol Isten belenyúl egy ember életébe, ott mindig változás történik. Ezt a változást Péter apostol így írja le: „*Akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.*” Tehát különbség van Isten népe és e világ gyermeke között. A különbség nem mindig az, amit az emberek annak látnak vagy gondolnak. Nem jelenti azt, hogy egyik igaz, jó és tökéletes, a másik bűnös, kárhozatra méltó. Nem erről van szó. Mi mindnyájan bűnösök vagyunk, mindnyájan csak Krisztus kegyelme által igazulhatunk meg. A különbség közöttünk csak az, hogy az egyik az a nép, aki marad az, aki volt, a másik pedig Isten népévé lett. Ez a mi oldalunkról nézve a dolog. Isten oldaláról nézve pedig mindig az embert: egyik kegyelmet kapott, a másik nem kapott kegyelmet. Talán még igazabb a különbségtétel, ha így fogalmazom meg: egyik már kapott, a másik még nem kapott kegyelmet. Nekünk nem a bűnünk kevesebb, hanem a kegyelem, amiben részesültünk, az nagyobb. Ez kényszerít bennünket arra, hogy ami velünk történt, el tudjuk mondani másoknak. Ezt jelenti, hogy missziói nép vagyunk, hogy hirdessük „...*Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el...*” /9.b vers/.

3. Isten harcoss vitézei vagyunk!

Az Ige még két dolgot mond el. Az egyik: mi az Isten harcoss vitézei vagyunk. A 11. versben ezt olvassuk: „*Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek*”. Mindig fenyeget

bennünket az a veszedelem, hogy a keresztyénséget valami nyugalmi állapotnak tekintsük. Bűnünk többé nem zavar, mert bocsánatot nyertünk, nem zavar a világ veszedelme, mert hiszen Isten mindenható, quietivunkat (nyugalmunkat) hangsúlyozzuk, amik megnyugtatók. Ez tétlenségre vezet, holott mi nem élvezői vagyunk a keresztyénségnek, hanem képviselői. Ezért kéri itt az Úr e levél olvasóit Péter apostol által: vitézkedjétek, vitézkedjétek, mert ellenségeitek az ördög is vitézkedik és a lélek ellen vitézkedik. Az ellenség, amely támad, nem kívül van, hanem bennünk van, a testi kívánságokban van. Ezért mondja, hogy „*tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek*”.

4. Életünk Isten dicsőségére szolgáljon!

Ekkor egy csodálatos változás történik életünkben: az az élet, mely eddig gyalázatára volt Istennek, dicsőségére lesz Istennek. „*Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.*” /12. vers/.

Ha most ezt a két Igét egymás mellé állítjuk és üzenetét keressük, akkor arra figyelünk fel, hogy érdekes módon kétféleképpen állítja ugyanazt a kérdést a két Ige. Az egyikben csupa felszólító mód van: legyetek ilyenek, legyetek olyanok, a másik csupa ígéret: lesztek ilyenek, lesztek olyanok. Isten pedig egy harmadik választ vár, azt, hogy én azt tudjam rá mondani, hogy vagyok!

Abban a tudatban vagyok, hogy nem kegyelmezett voltam, most is csak kegyelmezett vagyok, de vagyok! Vállalom Istent úgy, ahogy Ő akar lenni az én életemben az én Istenem és hiszem, hogy vállal Istent is engem úgy az Ő népének, ahogyan vagyok, a kegyelemben.

Ámen.

Ima:

Urunk, köszönjük ezt az egész imahetet. Áldunk azért, hogy a keresztyénségben sokszor elhanyagolt imádságot újra meg újra odaállítod az ember szeme elé, mint legfontosabb ténykedését, amit tehet ezen a világon. Köszönünk Urunk minden alkalmat, amivel összegyűjtöd a tiéidet. Áldunk azokért, akik ebben a városban imádkoznak azokért is, akik szerte e világon meghajtják fejüket Előtted s elmondják mindazt, ami szívükön van, amiért ők könyörögnek. Áldunk, hogy kényszerítesz az imahét programjában arra, hogy ugyanazon Ige mellett csendesedjünk el és ugyanazon Igék alapján keressük meg üzeneteket hozzánk.

Áldunk azért, hogy ezen a széthúzó, egymástól szétszaladt világban tanítasz bennünket egymást jobban megismerni, megbecsülni és szeretni. Köszönjük mindazt az áldást, amit ezen keresztül az egész világnak ajándékozni akarsz. Kérünk, hogy konkretizáld ezeket az áldásokat életünkben. Hadd lássék meg, hogy az Ige nemcsak ünnepi eledel, hanem mindennapi eledel. A testvéri közösség nemcsak egy hét alkalma, hanem mindennapi közösség.

Urunk, áldd meg mindazokat, akik üzeneteket tolmácsolni akarják, hogy ne a maguk bölcsességét mondják, hanem minden elnagyolás nélkül hirdessék a Te akaratodat. Urunk! Hadd lássék meg rajtunk, hogy tudunk együtt imádkozni, mert akik tudnak együtt imádkozni, azok tudják egymást szeretni, a Tőled tanult szeretettel.

Ámen.